

træder denne Foranstaltning, der desuden fra flere Sider er af Interesse for Sognet og dets Beboere, frem som en offentlig Foranstaltning, der tilstgter det almindelige Bedste.

Det er iøvrigt ikke fundet nødvendigt at tilføie, at ogsaa en tilsvarende Gaardsplads af passende Størrelse kan fordres udlagt. Thi skjøndt et Huus og navnlig et Fattighuus ikke ganske kan mangle en saadan, vil det dog forstaae sig af sig selv, at saa stor en Plads maa udlægges, som til en Bygning med dens nødvendige Tilbehør udfordres. Plads til en Have er ikke antaget at burde kunne fordres udlagt.

Hvad specielt det Tilfælde angaaer, at Jord kan fordres udlagt til Opførelse af de fornødne Boliger for huusvilde Personer, er det anseet betænkeligt ved Siden heraf at indrømme Sognebemyndelserne Ret til at overlade Jorden til de Vedkommende til Eiendom, imod at de forpligte sig til derpaa at opføre de uødvendige Boliger. Ligesom disse Personer nemlig ikke kunne fordre mere, end at der i Sognet skal staffles dem Bolig og Huusly, saaledes maa det ogsaa antages, at de ikkun undtagelsesviis ville være istand til at tilveiebringe den Sum, hvorfor Grunden er taxeret, eller til at opføre Bygningerne paa samme, og det er derfor fundet rigtigst, at Sogneforstanderskabet selv opfører de fornødne Boliger og derefter udleier dem til de Vedkommende.

Den Expropriation, hvorom der er Spørgsmaal i nærværende Sag, er imidlertid i een væsentlig Henseende forskjellig fra den, hvorom der handles i de fleste andre Tilfælde, hvor tvungen Grundafstaaelse ved Lov er paabuden. I de fleste af disse er nemlig det bestemte Grundstykke givet, om hvis Afstaaelse der efter de locale Forhold kan være Tale, saasom ved Aulæg af Veie, Canaler, Jernbaner o. s. v., hvorimod der i nærværende Tilfælde ingen Nødvendighed er for at opføre et Fattighuus eller de nødvendige Boliger for huusvilde Personer netop paa et bestemt Sted i Sognet. Det er derfor at formode, at vedkommende Grundeter ofte vil gjøre Indsigelse imod Udlæggelsen af den Plads, der af Sogneforstanderskabet i det nævnte Niemed er bleven valgt og give Anviisning paa en anden Plads, enten paa hans egen

eller Andres Eiendom, som formeentligt hensigtsmæssigere kunde vælges. Hvor saadan Indsigelse fremkommer, maa dette Spørgsmaal derfor først afgjøres, forinden der kan skrives til Grundens Taxation. Da nu Sogneforstanderskabet er den ene Part i Sagen, hvem Afgjørelsen i saa Henseende ikke kan overlades, er det i Forordningens § 3 blevet bestemt, at Spørgsmaalet herom skal indbringes for Amtsraadet, der endeligt afgjør samme. Dette er overensstemmende med hvad der i Forordningen om Jords Afstaaelse til Kirkegaardes Udvidelse af 23de April 1845 findes bestemt i dennes 2den §, kun at Spørgsmaalet her skal afgjøres ved Cancelliets Resolution. Der er imidlertid, hvad det nærværende aldeles communale Forhold angaaer, ingen Anledning fundet til at indbringe dette Spørgsmaal under ministeriel Afgjørelse, hvorimod det uden Betænkkelighed findes at kunne overlades til Amtsraadets endelige Decision. Iøvrigt er det fundet hensigtsmæssigt, ligeledes i Overensstemmelse med hvad der findes bestemt i Forordningen 23de April 1845 dens 4de §, udtrykkeligt at udtale, at Sogneforstanderskabet, ved at udvalge den fornødne Plads til de ommeldte Boliger, mere skal tage Hensyn til vedkommende Grundeiers Larv, end til Boligens beqvemme Beslignen.

Der er overhovedet Grund til at antage, at naar det først ved Lov er blevet bestemt, at Sognebemyndelserne ere forpligtede til at tilveiebringe Boliger for de Personer i Sognet, der ikke selv kunne forskaffe sig samme, uden at kunne sætte dem paa Omgang i Sognet, og at i dette Niemed tvungne Grundafstaaelser kunne fordres, vil der ikke skee en saa hyppig Anvendelse heraf, som der ellers efter de nærværende Forhold kunde være Anledning til at formode. Naar Grundeterne nemlig vide, at de dog ikke kunne sjerne de Personer fra Sognet, som de, navnlig med Hensyn til deres eventuelle Forsørgelsesret i samme, kunde ønske at fordrive, er det sandsynligt, at de ville findes villigere til selv at tilveiebringe de fornødne Boliger for deslige Personer, naar de dertil have Trang, saa at det altsaa ikke bliver nødvendigt, at der skrives til den heromhandlede tvungne Grundafstaaelse. Loven vil saaledes i